

ELKE DAG ÉÉN BRIEF

31 days TO love you

Sophie Jomain

Tekeningen van Manon Bucciarelli

EPIC BOOKS

Inleiding

Maak elke dag een verzegelde envelop open en beleef een liefdesverhaal dat je meevoert naar hartje zomer...
Leg je zonnebril en de zonnebrandcrème maar klaar!

*Veel
leesplezier!*

dag
1

Lieve oma!

Je weet toch dat ik echt superveel van je houd, hè, door je van die ouderwetse brieven te schrijven. Niemand doet dat nog. We gebruiken allemaal onze telefoon: typen, versturen, klaar is Kees.

Jij gaat natuurlijk zeggen dat de geur van papier, het krassen van een pen, het openscheuren van een envelop... allemaal onbetaalbaar is. Maar serieus, een op de drie keer komt mijn brief niet aan en denk jij dat ik je vergeten ben.

Geef mij maar mijn telefoon. Nu bijvoorbeeld: deze brief schrijf ik in mijn favoriete café. Pierrot, de eigenaar, is superchill en ik heb vanaf hier een topuitzicht op de jachthaven van Cap d'Agde. Als ik je nou een appje kon sturen, dan kreeg je er een foto bij. Een filmpje zelfs! Echt zo jammer!

Jij wil het liefst dat we elkaar in onze brieven altijd leuke dingen vertellen. Maar mijn leven is op dit moment gewoon iets minder leuk dan dat van jou. Jij bent met pensioen, dus je hoeft nergens anders aan te denken dan aan lol maken met je vriendinnen. Zoals toen jullie dat oude mannetje tegenkwamen dat in zijn lange onderbroek door het park liep omdat hij dacht dat hij Superman was (dat verhaal weet ik nog precies). Jullie drinken thee, eten koekjes en gaan naar musea. En ik? Ik werk in een fastfoodtent in de stad. Echt niet cool.

Thuis is het ook al niet wat je gezellig noemt. Tot een paar maanden geleden maakten pap en mam echt constant ruzie, toen was er tenminste nog wat interessant spektakel. Maar nu zijn ze overgestapt op radiostilte. Ze wisselen alleen nog huishoudelijke mededelingen uit. De laatste keer dat we bij jou waren, deden ze alsof er niets aan de hand

was. Maar eerlijk gezegd heb ik soms het gevoel dat ik het huis deel met twee vreemden.

Ik moet hier een oplossing voor vinden en mijn leven een positieve draai geven. Ik zou gewoon graag mijn eigen plek hebben, dat zou perfect zijn. Loodgieter, wondentrimmer, slager, ik kan alles worden, ja toch? Het maakt niet uit, het belangrijkste is dat ik in actie kom.

Want echt, ik moet hier weg, dat is voor iedereen het beste. Anders word ik gek.

Sorry, deze brief is echt bagger. Volgende keer beter, beloofd! Wil je nog een goede grap horen?

Komt een goudvis bij de dokter.

Zegt de dokter: 'Ik zie het al, uit de kom.'

Jaja, ik weet het, ik weet het...

Dikke knuffel, ik mis je,

Je favoriete kleinzoon, die KJ van nummer 34!

(KJ? Knappe jongen. Ze zeggen dat ik op jou lijk!)

PS: Is het je opgevallen dat ik bijna geen enkel negatief punt ben vergeten? Schouderklopje graag!

‘KJ van nummer 34? Hij vindt zichzelf heel wat,’ roept mijn vriendin Maddie uit. ‘Misschien is die KJ wel superlelijk. Sommigen denken echt dat ze god zijn, serieus.’

Terwijl ik nog eens de verkreukelde brief doorlees die we net op tafel hebben gevonden, zet ze haar zonnebril af en veegt het zweet van haar voorhoofd.

‘Ik ben aan het verbranden. Heb jij zonnebrandcrème?’

‘Wacht...’

Ik graai in mijn tas, ik heb altijd bergen spullen bij me. Pincet, paracetamol, oud concertkaartje, gesmolten Twix nog in het zakje... goor.

‘Tadaa!’ roep ik en haal een monstertje factor 50 tevoorschijn dat ik ooit ergens heb meegegrist.

Maddie smeert haar gezicht in en het begint naar monoï te ruiken. De vakantie is begonnen!

‘Waarom zijn we hier nooit eerder geweest?’ vraagt ze terwijl ze haar gezicht naar de zon draait. ‘Leuk tentje wel.’

‘Als we hier al eerder geweest waren, waren we hier nu niet. Duh.’

Traditie is traditie. Wanneer we in Cap d’Agde aankomen, gaan we altijd eerst naar een bar waar we nog nooit zijn geweest.

‘Eén nul voor jou. Ik vind het hier top. Parasols, uitzicht op de haven, reuzenrad vlakbij, serieus, niet slecht. En wat denkt de dame uit de Auvergne ervan?’

Ik frons. ‘Heb je het over mij?’

Maddie doet alsof ze om zich heen kijkt. ‘Zie je hier soms iemand anders die bij elke maaltijd Saint-Nectaire-kaas eet?’

Ik steek mijn tong naar haar uit. Superkinderachtig, maar dat kan me niet schelen.

‘De dame uit de Auvergne weet dat ze nooit genoeg krijgt van restaurantjes, barretjes en strandtentjes. En ze vindt deze plek gewoon de perfecte vakantiebestemming. Oké? Ruik ik churros?’

‘Echt wel! Relax, nu!’ roept Maddie.

Ik lach naar haar en kijk weer naar de verfrommelde brief. ‘Kunnen we het nog even over deze gast hebben?’

‘Eh... volgens mij heb ik geen andere keus.’

‘Hij heeft die brief hier niet voor niets laten liggen. Ik denk dat hij juist wilde dat iemand die zou lezen.’

Maddie schudt haar lange, blonde haren en kijkt me weifelend aan. ‘Maar waarom zou iemand dat willen?’

‘Om zich minder alleen te voelen?’

‘Mayday, mayday! De fantasiemachine van Julie Aubert slaat op hol!’

‘Kom op hé, je laat niet zomaar een brief slingeren. Misschien dacht hij wel dat een complete stranger hem zou begrijpen zonder te oordelen.’

Ze geeft de tube zonnebrandcrème terug, zet haar zonnebril weer op en kijkt zuchtend naar de drankenkaart.

‘Mijn God, ze is nu al doorgeslagen en de zomer is nog maar net begonnen. Echt, die gast heeft die brief gewoon weggegooid. Het is puur toeval.’

‘Nee nee, toeval bestaat niet.’

De baas komt aanlopen, een man van een jaar of vijftig met een gigantische snor die aan de zijkanen omhoog krult.

‘Wat willen jullie drinken?’ vraagt hij.

‘Perzik-ijsthee,’ antwoordt Maddie meteen.

‘En ik tonic met citroen. Of nee, doe maar Indian tonic. Of toch liever Fanta. Met een rietje en een papieren parasolletje.’

‘Komt eraan.’

‘Nee nee, wacht.’

Hij blijft staan en Maddie kijkt me verbijsterd aan.

‘Ik wil toch wat anders. Ik wil toch liever een chocolademilkshake, zonder suiker. En met meer melk dan chocolade en niet te veel schuim. Ook niet te koud want daar krijg ik koude tanden van.’

Er valt een stilte dus ik schenk hem mijn liefste glimlach.

‘Komt voor elkaar.’

De baas lijkt wat in de war en wanneer hij wegloopt, buigt Maddie zich naar me toe en fluistert: 'Weet je zeker dat alles goed met je is? Zal ik niet liever tegen hem zeggen dat je een glaasje biologische ranja wilt zonder suiker en zonder kleurstoffen?'

'Ja lach maar, ik heb gewoon kritische en veeleisende smaakpapillen.'

'Je bent echt irritant soms. En die arme man maar knippen met zijn linkeroog, ik dacht echt dat hij een beroerte zou krijgen. Veel te veel info tegelijk.'

'Nou ja, jammer dan.'

'Dat komt omdat je jezelf niet hoort praten. Ik zweer het, soms is het beter om een foto van jou te hebben dan je live te zien.'

Ik schud mijn hoofd en rol met mijn ogen.

'Blablabla... Weet je wat mijn oma altijd zegt? De wereld behoort toe aan originele personen. Wen er maar aan, chick. En als ik hier nou eens een brief voor hem zou laten achterlaten?'

'Wat? Voor wie? De baas?'

'De KJ van nummer 34.'

'Maar... waarom zou je dat doen?'

'Gewoon... Daar zijn vakanties toch voor, om maffe dingen te doen.'

'I can't believe it... En hoe ga je hem die brief dan geven?'

'Via de kroegbaas, natuurlijk. Misschien komt hij hier wel vaker. En als hij die dan weer beantwoordt, wordt dit misschien wel het gekste avontuur van mijn leven.'

'Nog altijd even gestoord. Je bent de afgelopen twee jaar geen steek veranderd.'

Ik kan niet anders dan glimlachen.

Maddie en ik komen al vanaf onze prilste jeugd in Cap d'Agde. Nadat we elkaar hebben leren kennen in appartementencomplex Cap Savanna waren we vrijwel meteen onafscheidelijk. Alleen voor ons zijn onze ouders zelfs nooit meer ergens anders naartoe gegaan op vakantie. Wij kwamen hier gewoon jaar in, jaar uit.

Nou ja, behalve vorig jaar dan, toen alles anders werd voor mij...

'Ik ben blij dat je er weer bent,' zegt Maddie, 'ik heb je gemist. Afgelopen zomer was echt zo megasaai zonder jou.'

‘Ik jou ook, liefje. We gaan de bloemetjes buiten zetten. En niet huilen, hoor!’

Haar ogen glinsteren een klein beetje, maar het heeft absoluut geen effect op de stemming. Maddie weet wat er thuis is gebeurd en waarom we er vorig jaar niet waren. Meer uitleg is niet nodig.

‘Beloofd, maar vertel alleen nog even hoe het met Sonia is.’

‘Met mijn moeder? Zo goed als het kan gaan. Maar laten we het daar niet over hebben, ik denk liever aan andere dingen. Heb je gezien dat KJ zijn brief begint met ‘Oma’, in het Duits hebben ze hetzelfde woord.’

‘Ich weiß,’ roept Maddie uit.

‘Jullie drankjes.’ De kroegbaas komt aanlopen met een dienblad. Met een brede glimlach zet hij onze glazen op tafel en loopt snel weer weg zonder me aan te kijken. Alsof ik misschien weer van gedachten zou kunnen veranderen.

‘Meneer,’ vraag ik voordat hij weer naar binnen gaat, ‘die jongen die voor ons aan dit tafeltje zat, is dat een vaste klant?’

‘Hij komt elke ochtend rond negen uur. Waarom wil je dat weten?’

‘Ah, zomaar.’

Hij knikt beleefd en verdwijnt naar binnen. Hij denkt vast dat ik niet goed bij mijn hoofd ben.

‘Zie je wel,’ zeg ik tegen Maddie.

‘Ja, duidelijk. O ja, trouwens, maandag is er een beachvolleybaltoernooi voor dummies op het strand van Richelieu. Lucas stelde voor dat we met zijn allen meedoen.’

Lucas is de sportman van het clubje, hij is overal voor te porren. Hij is stiekem verliefd op Jeanne, die dat nooit heeft geweten. Echt leuk om iedereen weer te zien.

‘Zijn de anderen er ook?’

‘Jazeker. Jeanne, Theo en... Jeremy!’ Neuriënd voegt ze eraan toe: ‘Die je twee jaar geleden zo leuk vond, weet je nog wel.’

* Dat weet ik.

‘Nou, toen was ik nog geen zestien. Mijn smaak is tegenwoordig een beetje anders, hoor.’

‘O, is dat zo? En wat voor type jongens vind je nu dan leuk? Lang, blond, gespierd?’

‘Met een goed stel hersenen, tuinboontjes een lekker flesje chianti! *Silence of the Lambs*-power!’

‘Walgelijk!’

‘Zweer dat je Hannibal Lecter niet leuk vindt.’

‘Die vent is een kannibaal!’

‘Dus? Hij is de held van de film en ik vind hem geweldig.’

‘Maar jij had altijd al een klap van de molen. Maar goed, doen we mee of niet? Aan dat beachvolley voor dummies.’

‘Ik ben voor. Ik vind het heerlijk om door het zand te rollen waar iedereen bij is.’

‘Yeah! Dit wordt de beste vakantie ever!’

We blijven nog een hele tijd zitten, nippend aan onze drankjes, kijkend naar toeristen op slippers, mannen met ontbloot bovenlijf, vrouwen in shorts en minirokjes. We bespreken welke zwemkleding handig is voor een mooi bruin lichaam. Het is echt heerlijk om gewoon even niets te hoeven.

Maar dan kijkt Maddie op haar horloge en legt wat munten op tafel. ‘Ik heb mijn moeder beloofd dat ik om elf uur terug zou zijn.’

Ik betaal mijn drankje ook en dan stappen we op de fiets. We fietsen zo snel als we kunnen en komen precies op tijd aan bij het appartementencomplex.

‘Om één uur bij het zwembad en daarna inschrijven voor beachvolley?’

‘Afgesproken. Later!’

Het appartement van mijn ouders op de begane grond is een van de grootste van Cap Savanna met twee slaapkamers, een gigantische badkamer, een grote woonkeuken met terras. Het ligt recht tegenover het zandstrand en de Pointe de la Rochelongue die uitloopt in zee. En het uitzicht is fantastisch.

Mijn vader steekt juist de barbecue aan. Hij draagt het legendarische schort dat hij alleen in de vakantie draagt, met de tekst ‘Ik zeur maar drie keer in de week en nooit in de zomer.’

Waar we nog niet veel van hebben gemerkt...

‘Blij dat je je vriendin weer hebt gezien?’

‘Yep. Wat eten we?’

‘Gegrilde sardines en groenten.’

‘De buren zullen blij met je zijn...’

‘Moeten ze maar niet meer op hun balkon gaan staan.’

Mijn vader haat inkijk, maar wanneer we buiten zijn, kunnen alle bovenburen zien wat we doen.

Maar ja, het is niet alsof we een keus hadden. Dit was het enige geschikte appartement.

‘Waar is mama?’

‘In haar slaapkamer, ze rust even.’

Ik ga naar binnen en zie mijn moeder op bed liggen, met een arm tegen haar borst in een vreemde draai en een been dat niet lijkt te weten waar het thuishoort.

Mijn moeder heeft twee jaar geleden een beroerte gehad en is sindsdien halfzijdig verlamd. Bijna haar hele linkerkant is verlamd. Ze zit in een rolstoel, vandaar dat ons appartement zo groot is en op de begane grond ligt. Een andere optie is er niet.

Ze voelt dat ik er ben en doet haar ogen open. ‘Was het... leuk?’

Ze heeft moeite om gewoon te praten, haar mond vertrekt en ze moet haar best doen om duidelijk te spreken.

‘Ja mam, het was echt heel gaaf. Liefs van Maddie.’

Ik pak mijn telefoon en laat haar een selfie zien die we in de haven hebben gemaakt. Mijn moeder glimlacht. Vervolgens trekt ze zichzelf omhoog met haar goede arm en been en gaat ze langzaam en moeizaam rechtop zitten. Mijn eerste reflex is altijd om haar te helpen, maar de artsen zijn heel stellig: ze moet zo veel mogelijk zelf doen. Je moet alleen helpen als dat je wordt gevraagd.

‘Hebben... jullie... al... plannen... gemaakt?’

‘Een paar ja, ik ben nu achttien.’

Dat vindt ze grappig. Ze weet hoe lang ik geobsedeerd was met deze leeftijd. Maar nu ik het ook echt ben, voel ik niet dat het veel verschil maakt.

‘Je... blijft... altijd... mijn... kleine... meisje, maar... ik... wil... dat... je... plezier... hebt.’

Om mijn trieste gevoel te verbergen glimlach ik naar haar. Op dit soort

momenten ben ik echt nog van streek. Alles is nu anders. Maar ik houd mijn adem in en verman mezelf. Het had veel erger kunnen zijn.

‘Maandag beachvolleybaltoernooi voor dummies. Misschien kunnen jij en papa ook komen? Volgens mij liggen er op het strand van Richelieu van die rolstoelvriendelijke matten. Daar kan je met je stoel makkelijk overheen rijden.’

Ze steekt haar rechterhand op. Dat doet ze altijd als ze iets niet wil. En ik weet waarom: het strand is te druk en ze vindt het niet fijn om zich in deze toestand in het openbaar te vertonen.

Ik knik alleen maar.

‘Heeft papa je vanmorgen een bloedinjectie gegeven? Anders doe ik het wel.’

‘Dat... heeft... hij... gedaan...’

Ik glimlach naar haar. ‘Oké. Wil je liever hier blijven rusten of zullen we naar pappa gaan op het terras?’

‘Ik... ga... een... beetje... lezen.’

Een beetje, dat is het precies. Ze kan zich maximaal vijf minuten concentreren op een tekst, haar ogen worden heel snel moe.

Ik buig voorover en geef haar een kus. Dan loop ik naar mijn kamer en probeer aan iets anders te denken.

Ik vind dit appartement best cool, maar de inrichting gaat niet de designprijs van de eeuw winnen. Tegels, muren, meubels, alles is wit. Je hebt hier veel verbeeldingskracht nodig om het leven full colour te zien.

Ik ga op het bed zitten en zoek in mijn tas naar de verfrommelde brief. Waarom weet ik niet, maar ik heb een urge om hem te antwoorden. Die jongen intrigeert me gewoon. Ik ga hem schrijven. Ik breng mijn brief straks naar die bar en aangezien die onbekende daar vaak komt, vindt hij hem daar morgenochtend.

Ik weet het, het is idioot, maar ik heb gewoon zin om idiote dingen te doen. Wow, deze zomer voelt echt goed!

Lieve KJ van nummer 34...

1 dag

Voor Oma

dag

